

HET EINDE DER TIJDEN IS VOORSPELD.
NIEMAND WEEET WAAROM EN HOE, ALLEEN WANNEER...

GLENN COOPER

**BOEK DER
WACHTERS**

THRILLER

Over het boek

Florida, 2026. Nog 400 dagen te gaan voordat het grootste deel van de wereldbevolking zal sterven. Niemand weet waarom, alleen wanneer: 9 februari 2027.

Voormalig FBI-agent Will Piper heeft vijftien jaar geleden deze voorspelling al onthuld toen hij de Vectis Bibliotheek ontdekte. De zaak wordt heropend wanneer nieuwe 'doemsdag'-slachtoffers een kaart ontvangen met hun sterfdag erop en dan ook daadwerkelijk doodgaan. Terwijl de samenleving in wanhoop naar het einde der dagen toeleeft, probeert Will zich niet gek te laten maken. Totdat zijn zoon Phillip verdwijnt...

Over de auteur

Glenn Cooper studeerde archeologie aan Harvard voordat hij arts werd. Inmiddels is hij directeur van een biotechbedrijf. In zijn vrije tijd begon hij met het schrijven van filmscenario's en heeft hij een onafhankelijke filmproductiemaatschappij opgericht. Zijn debuut *Boek der doden* begon als filmscript, maar werd een boek dat internationaal goed heeft verkocht.

Van dezelfde auteur

Boek der doden
Boek der zielen
De tiende kamer

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Glenn Cooper

Boek der wachters

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel
Keepers of the Library
Copyright © 2013 by Glenn Cooper
Vertaling
Riek Borgers
Omslagbeeld
© Thinkstock
Omslagontwerp
Wil Immink Design
© 2014 A.W. Bruna Uitgevers

ISBN 978 94 005 0431 8
NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Mijn dank gaat uit naar Peter Denenberg, die mijn gids was in de
Yorkshire Dales en in Mallerstang.
Eventuele fouten die ik heb gemaakt, moeten echter uitsluitend op mijn
conto worden geschreven.

Proloog

Het eiland Wight, 1775

‘Hou de lantaarn stil,’ zei de oude man tegen het meisje.

De wind loeide en de door de maan beschenen bleke wolken leken met de snelheid van een driemaster in een storm door de lucht te ijlen. Het gebulder van de zee even verderop, klonk luid.

Ze keken toe terwijl twee met rum doortrokken werkmannen een gat groeven in de vorstige, harde januarigrond.

‘Weet je zeker dat dit de goede plek is?’

Het meisje zei van wel, maar de oude man zag aan haar gezicht dat ze het niet zeker wist.

Hij trok de kraag van zijn mantel wat strakker om zijn nek en zei: ‘Als dat niet zo is, zorg ik dat je morgenochtend weer terug bent in het huis van de baron en dan hoor je nooit meer iets van me.’

Het meisje beefde en begon te klappertanden.

Een van de werkmannen probeerde behulpzaam te zijn, hoewel zijn woorden wat onduidelijk klonken door de drank die de oude man hem had gegeven. ‘Over deze plek doen legenden de ronde, heer. Al sinds ik een jongen was. Het zou me niets verbazen als het deerntje gelijk heeft.’

De oude man antwoordde: ‘Als dat zo is, waarom ben jij of een van de andere eilandbewoners dan nooit op onderzoek uitgegaan?’

‘Uit angst,’ zei de andere arbeider. ‘Hier stond vroeger een klooster. Er gaan verhalen rond over spookverschijningen van in pijen geklede monniken met opgezette kappen die hier om middernacht rondwalen, wat het nu waarschijnlijk is. Alleen een zot zou hiernaartoe komen.’

‘Waarom wilde jij vanavond dan wel met ons meekomen?’

‘Omdat u de eerste bent die ons ervoor betaalt,’ zei de eerste man. ‘Maar als er daarbeneden iets is, mag u het verdomme mooi in uw eentje uitzoeken.’

De oude man keek naar de lange ladder die de mannen hadden meegenomen. Hij betwijfelde of hij hem zou kunnen gebruiken vanwege de jicht in zijn voet, maar hij betwijfelde ook of ze sowieso iets zouden vin-

den. En in dat geval wachtte er een warm bed op hem in de herberg in Fishbourne.

De uitgegraven aarde begon een bergje te vormen.

‘U komt niet uit deze contreien, hè?’ merkte de tweede man op.

‘Nee, ik kom van de andere kant van de oceaan. Uit Philadelphia.’

‘O, ja? En als er oorlog komt, aan welke kant staat u dan?’ vroeg de man.

De oude man zuchtte. ‘Ik wil geen oorlog. Ik hoop dat er geen bloed zal worden vergoten, maar als ik gedwongen word partij te kiezen, zal ik dat doen.’

De man drong aan. ‘Als u niet voor de koning bent, graaf ik niet meer voor u.’

Ineens klonk het geluid van ijzer op steen, wat ieders aandacht trok en de oude man een antwoord bespaarde.

‘Is het een grote?’ vroeg de andere graver.

Het schrapende geluid van de spade gaf aan dat het een grote was.

‘Maak hem vrij,’ zei de oude man. ‘Kijk of je een hoek kunt vinden.’

Na een tijdje werd duidelijk dat ze een grote, platte steen hadden gevonden die tegen een andere aan lag.

‘Steek je spade eronder, man!’ spoorde de oude man de graver aan. ‘Probeer er beweging in te krijgen.’

Het meisje kwam dichterbij en hield haar lantaarn omhoog, die licht en schaduw over de natuursteen wierp. De oude man zag dat ze haar ogen stijf dichtkneep.

Bad ze?

De steen kwam een paar centimeter omhoog en het meisje moest de lantaarn nog dichterbij houden. De hoek van de steen leek op een stevige balk te rusten. Eronder gaapte inktzwarte duisternis.

‘Grote goden!’ riep een van de mannen. ‘Dit is door mensenhanden gemaakt.’

‘Til hem verder omhoog!’ commandeerde de oude man. ‘Maar zorg dat hij er niet in valt. Schuif hem aan de kant.’

Dat deden ze, waardoor er een groot gat ontstond waar iemand doorheen zou kunnen.

‘Abigail,’ zei de oude man, ‘ga op je buik liggen en hou de lantaarn in het gat. Zeg me of je iets ziet daarbeneden.’

Zonder aarzelen deed ze wat hij vroeg, maar de gravers trokken zich langzaam terug. De oude man ging woedend tekeer tegen de twee, maar hij kon niet zien waar ze naartoe liepen omdat hij de enkels van het meisje moest vasthouden zodat ze niet zou vallen.

‘Kun je iets zien, kind?’

‘Boeken!’ riep ze. ‘Heel veel boeken. Er is een bibliotheek daarbeneden, precies zoals ik zei!’

Ze stond op. In het schijnsel van de lantaarn zag de oude man dat er tranen van opluchting op haar gezicht blonken.

‘Dan moesten we maar eens naar beneden gaan, nietwaar? Mannen, breng de ladder hier.’

Maar de twee mannen bevonden zich al een paar meter verderop en verdwenen met gezwinde spoed in het donker.

‘Waar gaan jullie heen?’ riep de oude man hen achterna.

‘Zoals ik al zei, u mag het in uw eentje uitzoeken, heer,’ was het antwoord. ‘Wij waren hier vannacht niet en we komen niet meer terug. Deze plek is vervloekt. We hadden uw aanbod moeten afslaan.’

‘En het geld dan?’

‘Hou het maar.’ De stem klonk nu van heel ver.

‘Dan zullen we het met zijn tweetjes moeten doen, jongedame.’ De oude man zuchtte. ‘Laten we die bibliotheek van jou maar eens gaan onderzoeken.’

Als de ladder ook maar iets korter was geweest, hadden ze hun plan niet kunnen uitvoeren. De man liet het meisje als eerste gaan, omdat hij aannam dat ze lenig genoeg was om de ladder af te dalen en de twee lantaarns vast te houden.

Toen haar hoofd verdween, greep de oude man de bovenkant van de ladder vast.

De ziltige zeewind striemde in zijn gezicht.

Was een hogere macht vertoornd door hun inbreuk?

De oude man zette zijn bange voorvoelens van zich af, draaide zijn rug naar het gat toe en zette zijn door jicht geplaagde voet op de bovenste sport van de ladder.

En dat was Benjamin Franklins eerste stap in de Vectis-bibliotheek.

Panama City, Florida, 2026

Het eerste wat Will Piper hoorde toen hij wakker werd, was een laag, ronkend gesnurk. Eén tel dacht hij dat iemand de motoren had gestart, want de raspende keelklanken die uit de gastenhut klonken, leken verdacht veel op het gorgelende geluid dat de twee 454 Crusader-motoren maakten wanneer ze stationair draaiden. De antieke motoren waren onbetrouwbare relikwieën die constante aandacht en aansporing nodig hadden om ze te laten doen wat ze behoorden te doen.

Net als ik, zei Will altijd.

Hij staaarde naar het teakhouten plafond in de eigenaarshut voor hij de gordijnen opentrok en de patrijspoort opende. De lichte nevelsluier was typerend voor januari. De zon zou hem al snel verjagen. Als het weerbericht klopte, zou het vandaag ruim twintig graden worden. Niet gek, als je bedacht dat in Washington een flinke vracht natte sneeuw werd verwacht. Hij dacht aan zijn missie van die ochtend, een simpele taak, Phillip overhalen tot een tonijnvistochtje in de Golf van Mexico.

Zijn kussen was warm. Dat van Nancy was koel en ongebruikt. Hij trok het onder zijn hoofd en sloot zijn ogen. Phillip bleef luid snurken, maar zelfs als dat niet zo was geweest, had hij toch niet meer kunnen slapen. Nu hij vierenzestig was, was de diepe, bijna comateuze slaap uit zijn jeugd verleden tijd en hoewel hij dat ontzettend miste, was hij dankbaar dat hij tenminste niet impotent was en al zijn haar nog had.

De jonge Phillip daarentegen was een perfect afgestelde slaapmotor, een matras-Ferrari. Hij viel bij de geringste aanleiding in een diepe, droomloze slaap en het was bijna herculesarbeid om hem wakker te krijgen: gordijnen openrukken, flink aan zijn schouders schudden, een hoop vleierij, de geur van versgebakken bacon. En als Will mocht afgaan op de afgelopen week, zouden ze al ruzie hebben voor Phillip zijn grote voeten op het dek had gezet.

De boot deinde zachtjes en trok aan de meertouwen in het veranderende tij. Het verfrissende windje bracht hem tot rust, zoals altijd. Maar

plotseling kwamen de twee motoren van het jacht in de aanlegplaats naast hem met veel rumoer tot leven. Dat bracht hem in een slecht humeur. Chagrijnig sloeg hij zijn dekbed terug. Rust en stilte kon hij wel vergeten.

Ineens herinnerde hij zich dat zijn buurman de stad uit was. Wie zat er dan met Bens jacht te klooien? Hij liep snel het kajuittrapje op om een kijkje te nemen.

In zijn dagelijkse tenue zat weinig variatie: zwembroek met of zonder T-shirt, vandaag zonder. Aan dek krabde hij zijn harige borst als de grote primaat die hij was en knipperde hij even met zijn ogen om ze aan het daglicht te laten wennen. Zijn huid was zongebruind met een grappige witte baan van zijn middel tot aan zijn dijen. Hij zag er nog steeds fit uit, met een redelijk platte buik en brede schouders. Hoewel hij in geen jaren had gefitnest of gejoegd, was hij constant in de weer om de oude boot drijvende te houden, dus daar had hij zijn fitte uiterlijk waarschijnlijk aan te danken. Als genen er al iets mee te maken hadden, dan kon hij dat niet nagaan. Zijn vader was lang voor zijn zestigste al gestorven.

Ben Pattersons nieuwe Regal-kruiser snorde stationair, maar er stond niemand aan het roer en de ankerlijnen zaten nog vast.

Will liep naar de bakboordzijde, leunde over de reling en riep: 'Hallo!'

Twee schaars geklede blondjes kwamen uit de kajuit tevoorschijn. Hij haalde snel zijn vingers door zijn grijzende, blonde haar.

'Hallo daar!' riep een van de blondjes. Ze waren in de dertig, schatte hij, een goed decennium. De twee stelden zich voor. De ene was Bens zus, Margie, uit Cape Cod, en de andere was Meagan, haar beste vriendin. Meagan was een stuk om van te watertanden.

'En hoe heet jij?' vroeg Meagan.

'Ik ben Will. Varen jullie uit?'

'Echt wel,' zei Margie. 'We hadden schoon genoeg van de winter. Ben was zo lief om ons de boot voor een weekje te lenen. Je moet van het leven genieten zolang het kan, dat zegt iedereen. Zin om mee te gaan?'

'Ik zou wel willen, maar ik kan niet. Mijn zoon ligt te slapen.'

'Hoe oud is hij?'

'Vijftien en een beetje.'

'Fantastische leeftijd.'

'Vind je?' vroeg Will. 'Ik vind dat jullie een fantastische leeftijd hebben.'

Meagan gebaarde met haar vinger naar hem; het universele gebaar voor stoute jongen. 'Hé, je komt me bekend voor. Ik weet zeker dat ik ergens een foto van je heb gezien.'

Hij haalde zijn schouders op. Daar wilde hij niet op ingaan, maar voor

hij de kans kreeg om van onderwerp te veranderen, had ze haar mobieltje al in haar hand. Ze richtte het op hem en het lichtte op met afbeeldingen van hem.

‘O, mijn god, Margie! Hij is Will Piper. Dé Will Piper. Van de Bibliotheek.’

‘Schuldig,’ bekende Will.

‘Wat gaat er volgend jaar februari gebeuren?’ vroeg Meagan, alsof hij die vraag nog nooit te horen had gekregen.

‘Geen idee. Zal ik even helpen met het lossen van de meertouwen?’

Phillip zat als een zombie in de kajuit naar zijn mobieltje te staren. Onwillekeurig zag Will de gezichten van zijn onnozele vrienden in 3D op het scherm verschijnen, terwijl ze met elkaar kletsten in een onbegrijpelijk internettaaltje. De Engelse taal was officieel de nek omgedraaid. Toen herkende hij het brutale, scherp gesneden gezicht van Phillips beste vriend, Andy, en hij ving het woord ‘huiswerk’ op.

Will greep de kans met beide handen aan en onderbrak Phillip. ‘Heb je huiswerk?’

Phillip drukte op de ruggespraakknop en nam een hapje van zijn toast. ‘Een opstel.’

‘Wat voor opstel?’

‘Gewoon een opstel.’

‘En wanneer ga je dat maken?’

‘Het is al bijna af. Geen zorgen.’

Will bromde goedkeurend. ‘Het wordt een mooie dag. Ik zou het leuk vinden als je vandaag met me mee zou gaan.’

‘Vissen?’

‘Uiteraard.’

‘Nee, bedankt.’

‘Waarom niet?’

‘Ik hou er niet van om onschuldige wezens te doden.’

‘Dan vangen we ze en laten we ze weer vrij.’

‘Ik hou er niet van om onschuldige wezens pijn te doen.’ Hij haakte zijn wijsvinger om zijn lip en legde een gepijnigde uitdrukking op zijn gezicht.

‘Jezus, Phil.’

‘Ik heb met een paar vrienden afgesproken.’

‘Wie?’

‘Gewoon een paar meisjes.’

‘Ik wist niet dat je hier iemand kende.’

‘Nu wel.’ Vervolgens drukte Phillip de ruggespraakknop weer in en sloot hij zijn vader buiten.

Meisjes, dacht Will. Zo vader, zo zoon.

Later die ochtend, toen Phillip vertrok, slenterde Will doelbewust naar het havenkantoor zodat hij zijn zoon kon bespieden. Vanuit het raam zag hij een gele cabriolet aankomen met drie knappe meisjes die zijn enige zoon ophaalden. Phillip was een beetje slungelachtig, maar wel een knappe knul die zijn vaders postuur had. Hij was lang voor zijn vijftien jaar en had warrig blond haar. Gelukkig leek hij qua lengte op zijn vader. Nancy was een klein opdondertje... tot ze kwaad werd. Dan leek ze boven Will uit te torenen. De laatste tijd had ze hem zo vaak interlokaal uitgeoeterd, dat hij zich redelijk kleintjes voelde.

Will pakte een pen van de balie en gehoor gevend aan het instinct van een vader en een voormalig FBI-agent, schreef hij het kenteken van de cabriolet op. Je wist maar nooit, je wist het gewoon maar nooit.

Hij ging weer aan boord van de *Will Power*, keek naar de lege aanmeerplaats naast zich en zuchtte. Hij had met de twee blondjes mee moeten gaan. De dag strekte zich eindeloos voor hem uit. Een vistochtje zat er niet in, wat dan? Hij had de revisie van het koelsysteem al een tijdje voor zich uitgeschoven. Met tegenzin besloot hij dat hij vandaag zijn handen maar eens vuil moest maken.

Uren later hoorde hij de kruiser terugkomen. Hij legde opgewekt zijn gereedschap neer, veegde zijn handen af aan een oude doek, en liep het dek op waar een warm namiddagzonnetje hem begroette. Hij nam aan dat de twee problemen zouden hebben om de kruiser achteruit in de aanlegplaats te draaien, en daar had hij gelijk in. Na twee pogingen waarin het Margie niet lukte om de draai om de meerpalen te maken, bood hij aan om aan boord te komen en de kruiser af te meren. Hij kreeg het perfect voor elkaar en gooide de meertouwen naar een paar uitgestrekte armen die rood zagen van een dagje op het water.

‘Onze redder in nood,’ zei Meagan. ‘Zin in een drankje?’

‘Ik trek even een shirt aan.’

Toen hij aan boord van de *Will Power* was en een poloshirt uit zijn la trok, begon hij tegen zichzelf te praten, zich niet bewust van de ironie gezien de naam van de boot. ‘Beheers je een beetje, verdomme. Jezus, Will. Probeer je niet als een volslagen idioot te gedragen, oké? Denk je dat je dat voor elkaar krijgt? Nou?’

Toen hij de polo over zijn hoofd had getrokken, merkte hij dat hij naar een foto van Nancy keek die de eed aflegde tijdens een ceremonie in Washington, waar ze tot uitvoerend adjunct-directeur van de afdeling

Criminal, Cyber, Response and Services werd benoemd. Ze zag er goed uit die dag, heel gelukkig. Hij had het nog bijna verpest met zijn hufterige gedrag, omdat hij liep te griepen over het feit dat hij in Washington zou moeten wonen. Maar dat hadden ze opgelost door een compromis te sluiten. En als hij niet oppaste, zou hij nu alsnog alles verpesten.

Will ontspande zich in een dekstoel op de kruiser en dronk een biertje. Hij was voorzichtig met drank en het was nog een beetje vroeg, maar hij vond dat hij recht had op een beetje plezier. Hij had Nancy al bijna twee maanden niet gezien, afgezien van haar korte bezoekje tijdens kerst, dat wel drie hele dagen had geduurd. En de schoolvakantie die Phillip gedwongen bij pa doorbracht, leek ook geen doorslaand succes te worden.

De lichtrood verkleurde dames hadden een volle koelkast, veel lekkere hapjes en een oneindige voorraad opgewekt geklets. Ze overspoelden hem met aandacht en vooral Meagan bleef biertjes aandragen en zijn ego oppeppen. Zijn boot was echt cool, vond ze. Hij had een prachtige, bruine kleur. Hij zag er fantastisch uit (voor iemand van zijn leeftijd). Hij was de eerste beroemdheid die ze van dichtbij had meegemaakt.

‘Hoe lang heb je die boot al?’ vroeg Meagan.

‘Al bijna vijftien jaar. Ik heb hem geruild voor een camper.’

‘Een camper?’

‘Dat is een lang verhaal,’ antwoordde Will.

Ze ging er niet verder op in, en schakelde over op een ander onderwerp. ‘En blijf je hier tot het einde?’

‘Wanneer dat ook mag zijn.’

‘Hopelijk niet over dertien maanden,’ merkte Meagan op.

‘Hopelijk niet, nee.’

Een uur verstreek en de combinatie van zon en bier had ervoor gezorgd dat Margie was ingedommeld. Meagan nodigde hem uit voor het avondeten. Will stuurde een sms’je naar Phillip en kreeg al snel antwoord. Phillip had andere bezigheden.

‘Graag.’

‘Ik laat haar slapen,’ zei Meagan. ‘Ik ga pasta maken. Weet jij hoe Bens fornuis werkt?’

Benedendeks deinde de boot zachtjes op en neer in het middagbriesje. Will draaide de gaskraan open, stak de branders aan en liet zich op de bank zakken, terwijl Meagan hakte en kookte. Hij staarde als gehypnotiseerd naar de stof van het bikinibroekje dat haar stevige achterste als een tweede huid omsloot. Terwijl ze naar kruiden zocht, kwam ze een fles whisky tegen in een van de kastjes. ‘Ik ben gek op dit spul.’ Haar stem

klonk gretig. ‘Geheugensteuntje voor mezelf. Vervang fles voor vertrek. Jij ook een glas?’

Hij kende Bens merk. Johnnie Walker Black, zijn beste vriend en zijn ergste vijand. Hij zuchtte. ‘Ik ben van de drank af.’

‘Maar je hebt drie biertjes op.’

‘Ik ben van de whisky af.’

‘Alcohol is alcohol.’

‘Helemaal niet.’

‘Wat kan er gebeuren? We zorgen er echt wel voor dat je niet in het water kukelt. Trouwens, ik ben verpleegkundige. Ik kan alles aan.’

‘Mijn vrouw zou kunnen bellen.’

‘Daar is de voicemail voor, schatje.’

De eerste slok voelde even vertrouwd aan als thuiskomen. De donkere houttonen streelden zijn gehemelte en kietelden zijn keel. Een paar seconden later voelde hij het in zijn hoofd, een lekker roesje. Hallo, Johnnie, dacht hij, waar zat je toch, maat?

Terwijl zij kookte, dronk hij zijn glas leeg en nam hij er nog eentje.

Toen de saus zachtjes pruttelde, kwam ze naast hem op de bank zitten. Ze schonk nog een whisky in voor zichzelf en werd serieus.

‘Weet je, meestal doe ik het af met een grapje, maar ik ben bang. Niemand lijkt antwoorden te hebben. Wat gaat er nu echt gebeuren op 9 februari 2027?’

‘Ik heb ook geen idee,’ antwoordde hij. ‘Het is niet zo dat ik inside-information heb.’

‘Ja, maar door jou weten we er nu vanaf! Het is niet dat ik je onder druk wil zetten, maar ik kan gewoon niet geloven dat ik echt met Will Piper praat! Ik zou mezelf later voor het hoofd slaan als ik nu de kans niet zou grijpen.’

‘Ik sta al ruim vijftien jaar buitenspel. En dat niet alleen, de overheid beschouwt me zelfs als een persona non grata.’ Hij nam nog een slok. ‘Als ik geen troefkaart achter de hand had gehad, weet ik zeker dat ze me jaren geleden al een kopje kleiner zouden hebben gemaakt.’

‘De database.’

Hij knikte.

‘Jij bent BHZ, toch?’

Buiten het Zicht. ‘Ja, ik ben BHZ.’

‘Ik neem aan dat ik dat op dit moment ook ben,’ zei ze. ‘Maar zou je het voor me willen nakijken?’

‘Geloof me, ik heb echt geen toegang tot de database.’

‘Eigenlijk zou ik het ook nooit willen weten.’

‘Begrijpelijk.’

‘Maar het idee dat aan alles een einde komt over zo’n vierhonderd dagen of over hoeveel dagen precies dan ook... weet je dat er mensen zijn die aftelklokken op hun beeldschermen hebben! Het is een en al stress en obsessie wat de klok slaat.’

‘Ik hou me er niet zo mee bezig,’ zei Will. ‘Ik leef gewoon.’

‘Ja, maar je hebt een zoon.’

Hij stak zijn glas uit om bijgevoerd te worden. ‘Dat, jongedame, is het moeilijkste. En dan heb ik ook nog een dochter uit een vorig huwelijk die waarschijnlijk ouder is dan jij.’

‘Heb je kleinkinderen?’

‘Eentje. Laura heeft een zoon, Nick. Een fijne knul.’

‘Dus jij denkt écht dat de wereld vergaat.’

‘Ja, nee, misschien, misschien niet, waarschijnlijk, waarschijnlijk niet. Ligt aan de dag waarop je het vraagt.’

‘Vandaag?’

Hij maakte zijn vinger nat en stak hem in de lucht. ‘Vandaag? Ja, ik denk dat we het kunnen schudden.’

‘Waarom ben je dan van de whisky af?’

Hij gebaarde met zijn glas. ‘Ik denk dat we gevoeglijk kunnen vaststellen dat ik weer aan de whisky ben.’

‘Ik bedoel in het algemeen. De meeste mensen die ik ken, houden zich alleen nog bezig met eten, drinken en lol maken.’

‘Als het alleen om mij ging, zou ik denk ik een hedonist van de eerste orde zijn. Maar Nancy, dat is mijn vrouw, zou dan gaan steigeren. Sommige dingen zijn erger dan de dood. En als zij nijdig is, berg je dan maar.’

Meagan klakte met haar tong. ‘Waar is ze?’

‘In Washington. Ze heeft een hoge functie bij de FBI. Mijn zoon woont bij haar.’

‘Gescheiden?’

‘Nee. Ze heeft er een bloedhekel aan als ik met een lang gezicht rondloop in ons huis in Virginia, dus hebben we voor deze oplossing gekozen. Ik kom hier vandaan, heb het hier altijd zalig gevonden. Over een jaar of zo, wanneer we dicht bij het einde van het Zicht zijn, kijken we wel waar we neerstrijken.’

Ze zette haar glas neer en streek met haar vinger over zijn shirt van zijn nek tot zijn navel, waarbij ze het geluid maakte van een rits die werd opengetrokken.

Hij wist wat er gebeurde, maar vroeg op onschuldige toon: ‘Wat betekent dat?’

‘Mijn saus smaakt het lekkerste wanneer hij lang heeft staan sudderen.’

‘Ik hou van een lekkere saus.’

‘Kom dan mee naar mijn brits of kooi of hoe je een bed op een boot ook noemt.’

‘En Margie dan?’

‘Die slaapt altijd heel diep.’ Ze legde een van zijn grote handen op haar linkerborst. ‘Ik vind dat we een beetje lol moeten maken, vind je niet? Ik zag je meteen al zitten.’

Hij worstelde met een antwoord. Zijn hoofd was niet helder meer en haar borst voelde zo zacht en zalig aan. ‘Je bent een duivelinnetje in een bikini, hè?’

Ze boog zich naar hem toe en kuste hem op zijn mond.

Na een halve minuut trok hij zich terug. ‘Weet je, ik denk dat ik je verleidelijke aanbod moet afslaan.’

‘Je vrouw?’

Hij knikte. ‘Ik heb dingen beloofd. Aan haar. Aan mezelf.’

‘Ja, maar vind je me dan niet aantrekkelijk?’ Haar hand streek over zijn kruis.

Zijn hoofd tolde. ‘Zeker wel.’

‘Nog even en de wereld vergaat. Dus we zouden juist nu een beetje lol moeten maken, toch?’

Hij bewonderde haar benen. ‘Zo denken de meesten erover. Maar...’ Hij haalde diep adem en toen hij uitademde, gebeurde er iets.

Het voelde aan alsof de lucht niet weg wilde, alsof zich steeds meer lucht verzamelde, die zwaar op zijn borstkas drukte. Hij probeerde op te staan, maar het lukte niet.

‘Gaat het wel?’ vroeg ze.

‘Ik...’

De druk overweldigde hem en hij hapte naar adem. Het leek alsof een trein vlak langs zijn oren raasde. Hij had in zijn leven al een paar keer flink in het nauw gezeten, hij was in vuurgevechten beland met mannen die hem wilden vermoorden, maar hij was nog nooit zo in paniek geweest als nu.

Hij was zich vaag bewust van Meagans vingers op zijn halsslagader en van heel ver klonk een stem die zei: ‘Mijn hemel, ik geloof dat je een hartaanval hebt.’

Door het raam van de kajuit zag hij de lucht die nog steeds blauw was, maar donker werd. Hij wilde er naar blijven kijken, maar het beeld verdween toen hij ineenzakte op het tapijt.

Ik ben BHZ, dacht hij. Ik hoor vandaag niet te sterven.